

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mariána Tichého, bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Ž., pre namietané porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo strany Slovenskej republiky zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mariána Tichého o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2005 doručená sťažnosť (zo 4. februára 2005) Mariána Tichého, bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., Ž., pre namietané porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zo strany Slovenskej republiky zastúpenej podľa právneho zástupcu sťažovateľa Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len

„ministerstvo spravodlivosti“) a ďalšími orgánmi „... štátnej správy...“ činnými „... vo veci“, ktoré však právny zástupca bližšie nešpecifikoval.

V odôvodnení sťažnosti sa uvádza: „*Sťažovateľ dôvodne predpokladá, že na jeho strane konaním porušovateľa došlo k porušeniu základného práva a slobody osoby, ktorá nemala a nemá zákonnú možnosť uplatniť svoje právo pred všeobecným súdom. Skutkový stav veci, ktorá svojím rozsahom, ale i dobou trvania prekračuje dobu 10 rokov, je tak rozsiahly a obsiahly, že nemožno ho celý v stručnosti popísať, ale celá dokumentácia tvorí prílohu tejto sťažnosti.*“

Sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, ktoré „... *mu podľa názoru sťažovateľa bolo konaním porušovateľa odobraté*“.

Pokiaľ ide o návrh na rozhodnutie vo veci právny zástupca sťažovateľa uviedol:

„*V znení § 20 ods. 3 zákona o Ústavnom súde žiada sťažovateľ Ústavný súd, aby vo svojom výroku rozhodol tak, že porušiteľ je povinný podľa citovaného zákona obnoviť stav vo veci pred porušením základných práv a slobôd a taktiež sťažovateľ žiada ÚS, aby pokiaľ vyhovie sťažnosti priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie a to vo výške 9.000.000,-Sk s prihliadnutím na tú skutočnosť, že nečinnosťou porušovateľa došlo k stavu, ktorý pretrváva viac ako 10 rokov, stal sa prakticky bez svojho zavinenia bezdomovcom a tento stav sťažuje a sťažoval všetky iné náležitosti jeho sociálneho postavenia a vývoja osobnosti.*“ Sťažovateľ taktiež uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 písm. b) a c) zákona o ústavnom súde.

Aj napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, odôvodnenie sťažnosti neobsahuje konkrétne skutkové tvrdenia umožňujúce ustáliť, akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom malo dôjsť k porušeniu označeného ľudského práva sťažovateľa zaručeného v čl. 6 dohovoru. Sťažnosť iba všeobecne odkazuje na pripojený zväzok príloh (71 listov) týkajúcich sa konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17 C 805/92, ktorého účastníkmi boli rodičia sťažovateľa a ktoré malo byť právoplatne skončené 23. mája 1994, ako aj ďalších podaní sťažovateľa adresovaných orgánom miestnej štátnej správy, orgánom samosprávy mesta Žilina, orgánom prokuratúry, Úradu vlády Slovenskej republiky, Najvyššiemu kontrolnému úradu Slovenskej republiky, atď., z obsahu ktorých však jednoznačne nevyplýva, akým konkrétnym rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti ani z pripojených príloh nevyplýva priama vzájomná súvislosť medzi označeným právom sťažovateľa na jednej strane a výkonom právomoci ministerstva spravodlivosti na strane druhej. Iný orgán verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje, v tejto súvislosti sťažovateľ neoznačuje.

Ochrana základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je pritom poskytovaná proti konkrétne vymedzeným porušovateľom označených práv a slobôd, ktorí majú právomoc (kompetenciu) konať a rozhodovať o otázkach spojených so základnými právami a slobodami v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu nepostačuje, ak sťažovateľ uvedie ktorýkoľvek orgán verejnej moci, prípadne Slovenskú republiku ako porušovateľov jeho základných práv a slobôd. Je na sťažovateľovi, aby uviedol konkrétny orgán verejnej moci, ktorý je v jeho veci oprávnený a povinný chrániť základné práva a slobody v rozsahu vymedzenom konkrétnymi všeobecnými záväznými právnymi predpismi, predovšetkým zákonmi. Povinnosť označiť konkrétny orgán verejnej moci ako porušovateľa základných práv a slobôd je dôležitá aj z hľadiska subsidiarity právomoci ústavného súdu, pretože len v takom prípade sa dá uzavrieť otázka právomoci ústavného

súdu podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy, prípadne podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j. či v posudzovanom prípade je alebo nie je iný súd na ochranu základných práv a slobôd alebo či sú tu právne prostriedky takej ochrany podľa osobitných všeobecne záväzných právnych predpisov (IV. ÚS 184/03).

Sťažnosť taktiež neobsahuje návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci, t. j. ktorého formulácia nevyvoláva pochybnosti o tom, porušenie ktorého základného práva, ktorým orgánom verejnej moci, v akej veci a akým spôsobom (zásahom) žiada sťažovateľ vysloviť, prípadne akých konkrétnych ďalších opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (III. ÚS 282/04). Výnimkou v danom prípade je iba tá časť petitu sťažnosti, ktorá sa týka návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Rozhodovanie o tejto časti návrhu je však podmienené vyslovením porušenia označeného základného práva orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje, teda vyhovením sťažnosti zo strany ústavného súdu v merite veci (III. ÚS 30/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2005